

Slip glæden løs

»Men nu burde vi feste og være glade, for din bror her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet.«
Luk 15,32

Her ved årets begyndelse er der god grund til at takke for året, der svandt, og sige tak for livet, der får lov til at fortsætte. Som en kendt forfatter måtte sige på sengekanten hver morgen: »Tak, Gud, at jeg er her endnu!« Vi må samtidig bede om Guds omsorg, vejledning og inspiration til de kommende dage og så lade ordene fra profeten om at »øse vand med glæde af frelsens kilder« (Es 12,3) være gældende hver eneste dag. For det er ved at læse i Bibelen, vi oplever Guds nærhed. Guds ord formidler altid Guds nærhed.

Guds nærhed møder vi på en helt særlig måde i Luk 15, hvorfra dagens vers er hentet. Jesus fortæller her tre lignelser, som alle handler om glæden ved at genfinde noget værdifuldt. Den første lignelse handler om den gode hyrde, der kun er interesseret i at finde det mistede får. Da fåret er fundet, melder han det til naboer og venner og opfordrer dem til at deltage i glæden. Den næste lignelse handler om en tabt mønt, og også her bliver fundet fejret sammen med andre.

Den tredje lignelse er en ren fuldtræffer. Det er »Lignelsen om den fortabte søn«, eller som nogen ynder at kalde den »Lignelsen om den genfundne søn«. Her får Jesus understreget kærlighedens enorme rækkevidde, at den kan nå det mest forhutlede og forsømte menneske. Den fortabte søn vender hjem og bliver omsluttet af kærlighed. »Mens han endnu var langt borte, så hans far ham, og han fik medynk med ham og løb hen og faldt ham om halsen og kyssede ham.« Ja, sådan er kærlighedens inderste væsen. Den viser omsorg og barmhjertighed, selv om man allermindst fortjener det.

Nu bliver glæden sluppet løs, for den yngste søn er vendt tilbage fra en kold verden, hvor det materielle betød alt. Han får festtøj på, og alle på gården deltager i festen, undtagen én – og det er den ældste søn, som bliver vred over alt det postyr, der er omkring broderen. Han bliver tilbudt at tage del i glæden, men tilsyneladende er bitterheden så fasttømret hos ham, at hverken tilgivelse, forsoning eller almindelig høflighed formår noget.

Den yngste søn står med tomme hænder, og det er som regel de tomme hænder, der lettest kan tage imod. Han har nået bunden af sig selv og kan tage imod tilgivelsen og kærligheden.

Den ældste bror derimod knytter hænderne for at holde fast på alt det, han har, nemlig bitterhed og en såret stolthed. Knyttede hænder har svært ved at tage imod. De forbliver som regel lukkede på grund af snæversind, forstokkethed og fornærmethed. Så måske skulle man kalde den ældste bror for »Den fortabte søn« og den yngste bror for »Den genfundne søn«.

Lad os til sidst og som indledning til det nye år nynne med på første vers af Luthers fantastiske glædessalme:

*Nu fryde sig hver kristen mand
og springe højt af glæde!
Ja, lad os alle trindt om land
med liv og lyst nu kvæde!
For Gud, så god som han er stærk,
har gjort et herligt underværk,
betalt i dyre domme.*

DDS nr. 487, v. 1

Guds trofasthed

»Men min troskab mod ham bryder jeg ikke, jeg svigter ikke min trofasthed.«

Sl 89,34

Det er et herligt ord, vi her har fra Salme 89. Et ord, som gælder ethvert menneske i enhver situation. Der kan være sorger, glæder, op- og nedture, men i det alt sammen må vi få lov til at opleve Guds trofasthed. Ordet om Guds trofasthed gælder lige så meget ved et nyt års begyndelse som ved et års afslutning. I stedet for at fylde os med negative tanker er det en god regel at fylde os med positive tanker, for de får indflydelse på os psykisk som fysisk. Jesus sagde jo også selv: »I må ikke være bekymrede.« (jf. Matt 6,24-34).

En enke på 89 år ringede omkring årsskiftet for at ønske mig et godt nytår. Hun var noget mismodig over alt det, som skete derude i verden. Ja, hun var næsten helt fortvivlet over den gudløshed, der præger mange mennesker. Vi blev dog enige om, at vi midt i det hele måtte stole på Guds trofasthed – også i det nye år.

Fanny Crosby, den store evangeliske sangskriver, der hele livet var blind, havde den store sorg at miste sit eneste barn. Det var, som om alt ramlede for hende. Men efter nogen tid gav Gud hende igen livsmod og sangskriverglæde. Og havde man spurgt hende ved hendes livs aften, om Gud havde været trofast, ville hun have svaret et klart »ja«, for midt i alle hendes problemer ople-

vede hun Guds trofasthed. Guds trofasthed er grundfæstet i Gud selv.

Jo, det er værd at koncentrere sig om Guds trofasthed. Det er også det, som er udgangspunktet i Salme 89, hvor det jødiske folk ser tilbage og mindes Guds pagt med David. Denne pagt står urokket og er udtryk for Guds trofasthed. Vi andre kan så se tilbage og tænke på den nye pagt, hvor Gud suverænt handler med sin søn ved at lade ham lide den stedfortrædende død, og med denne offerhandling trolover han sig med enhver, som tror.

Det står så smukt i Hos 2,21: »Jeg forlover mig med dig for evigt; jeg forlover mig med dig i ret og retfærdighed, i godhed og barmhjertighed.« Smukkere kan det næsten ikke udtrykkes. Guds kærlighed til os.

Kærligheden binder. Det er jo det, de unge nygifte lover hinanden. Trofasthed gennem tykt og tyndt.

*Stor er din trofasthed, Herre og Fader,
skiftende skygge når aldrig din sti.
Du er den samme, din miskundhed evig.
Den, som du var, så vil altid du bli'.
Stor er din trofasthed, stor er din trofasthed.
Dag efter dag gav du nåde på ny.
Kærlige hænder gi'r alt, jeg behøver.
Trofaste Herre, hos dig har jeg ly.*